

Arrest

nr. 49 679 van 18 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit, doch Tsjetsjeense origine te zijn, op 13 augustus 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 juli 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Russische nationaliteit, doch Tsjetsjeense origine, te zijn.

Op 16 april 2009 dient verzoekster een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 22 april 2009 wordt verzoekster gehoord nopens de aan haar asielaanvraag ten grondslag liggende motieven .

Op 24 april 2009 wordt het asieldossier van verzoekster overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 11 februari 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen de voormelde beslissing dient verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 23 juni 2010 bevestigt de Raad de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij arrest nr. 45 289.

Op 22 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker. Dit is de bestreden beslissing, welke als volgt wordt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten B.K. (...)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

Reden van de beslissing :

Op 23 juni 2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

*In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.“
(...)”*

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van niet ontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang.

Zij verwijst dienaangaande naar artikel 75, § 2, eerste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het KB van 8 oktober 1981). De verwerende partij licht toe dat zij *in casu* een gebonden bevoegdheid heeft. De verwerende partij concludeert dat zij bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niets anders vermag dan in uitvoering van artikel 75, § 2, eerste lid van het KB van 8 oktober 1981 opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeksters asielverzoek werd afgewezen en zij zich op een illegale wijze op het grondgebied bevindt, een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Vermits een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing verzoekster geen voordeel kan opleveren, is de verwerende partij van oordeel dat zij geen belang heeft bij de huidige vordering.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de

verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat verzoekster een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

Artikel 75, § 2 van het KB van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de Minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 11 februari 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen. Tegen de voormelde beslissing heeft verzoekster een beroep ingediend bij de Raad. Op 23 juni 2010 verwerpt de Raad het voormelde beroep van verzoekster bij arrest nr. 45 289. Tegen het betreffende arrest werd geen administratief cassatieberoep ingesteld bij de Raad van State binnen de beroepstermijn. Dit laatste wordt niet betwist door verzoekster. Bijgevolg is de asielaanvraag van verzoekster definitief beslecht. Ingevolge het uitvoerbaar worden van de beslissing van de commissaris-generaal van 11 februari 2010, wordt in toepassing van artikel 75, § 2 van het KB van 8 oktober 1981 aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker gegeven.

De verwerende partij beschikt in deze over een gebonden bevoegdheid en motiveert terecht door te stellen dat de Raad op 23 juni 2010 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen en dat verzoekster illegaal in het Rijk verblijft vermits zij niet beschikt over de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Dit laatste wordt evenmin betwist door verzoekster.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet anders dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het KB van 8 oktober 1981 opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekster, daar zij niet als vluchteling is erkend en daar haar subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd en zij zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevindt, een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker te nemen. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan verzoekster geen nut opleveren. Er dient daarom vastgesteld te worden dat verzoekster geen belang heeft bij het beroep tot nietigverklaring.

In zoverre verzoekster van oordeel is dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven omdat dit een schending van een hogere rechtsnorm met zich zou meebrengen, met name van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), merkt de Raad op dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing wordt beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

In haar inleidend verzoekschrift stelt verzoekster dat zij een gezinscel vormt met de toekomstige vader van haar ongeboren kind en dat zij wenst te huwen met de toekomstige vader van haar kind. Tevens deelt verzoekster mee dat haar verloofde een in België erkende vluchteling is en derhalve niet terug kan naar het land van herkomst. Deze gegevens leiden er volgens verzoekster toe dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat deze gegevens nooit zijn meegedeeld aan de verwerende partij. Verzoekster werpt ze voor het eerst op in haar inleidend verzoekschrift naar aanleiding van de beroepsprocedure voor de Raad. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met deze gegevens. Vermits de Raad bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel nagaat of de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen, dient te worden vastgesteld dat het betoog van verzoekster dat gebaseerd is op informatie welke niet aan de verwerende partij werd meegedeeld, niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De exceptie van de verwerende partij is in de aangegeven mate gegrond.

Het beroep tot nietigverklaring van verzoekster is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober duizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU